

tostech, použití ani ustanovení čís. 1 § 206 ex. ř. o nákladech vnučené správy ani ustanovení § 286 ex. ř. o přednosti oněch nákladů při rozvrhu výtěžku za movitosti, dovodily případně soudy nižších stolic. Dovolací rekurs domáhající se toho, by útraty odhadu byly z rozvrhovaného nejvyššího podání za prodanou nemovitost přikázány v přednostním pořadí, není opodstatněn a bylo se o něm usnésti, jak se stalo.

Čís. 11892.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. v doslovu zákona ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. zák.).

Silné trnutí vozu elektrické dráhy za jízdy, následkem čehož cestující, stojící na zadní otevřené plošině motorového vozu, sklouzl na zem a byl nucen pustiti se obloukové tyče, které se držel, a upadl pod vlečňák, není příhodou v dopravě, nešlo-li o mimořádné zvláštní trnutí vozu.

(Rozh. ze dne 15. září 1932, Rv II 154/32.)

Za jízdy pouliční dráhou stál žalobce na zadní plošině motorového vozu asi 30—40 cm od stupátka poloobrácen ku stupátku a držel se levou rukou obloukové tyče. Když za jízdy vůz silně trhl, sklouzl žalobce na zem, při čemž se držel ještě chvíli obloukové tyče, ale pak byl nucen tyče se pustiti a upadl pod vlečňák, který mu přešel obě nohy. Žalobní nárok proti pouliční dráze na náhradu škody neuznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu, maje za to, že nešlo o příhodu v dopravě. O d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok polovicí důvodem po právu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Odvolací soud považuje trnutí vozu, o něž tu jde, za úchylku od normálního provozu a tudíž za mimořádnou příhodu v dopravě, jak ji má na mysli § 1 zák. ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. a zákon ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. z., najmě, ano toto trnutí bylo tak silné, že žalobce sklouzl a vypadl z vlečňáku a jest považovati toto trnutí za mimořádnou příhodu v dopravě, poněvadž vůz, ve kterém jel, na zadní plošině, kde žalobce stál, byl otevřený.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil spornou věc s hlediska právního nesprávně, uznáv, že jde v souzeném případě o příhodu v dopravě. Odvolací soud spatřuje příhodu v dopravě v silném trnutí vozu elektrické dráhy za jízdy, následkem čehož žalobce sklouzl na zem a byl nucen pustiti se obloukové tyče, které se držel, a upadl pod vlečňák, který ho přešel. Avšak asi silné trnutí vozu elektrické dráhy, i když se běře za prokázáno, není takovou úchylkou od normálních poměrů provozních, s níž by cestující při jízdě elektrickou drahou nemohli počítati. Tím, že pouliční dráha nemá zvláště vyhrazenou trať, nýbrž že jezdí tam, kde též jezdí auta a jiné povozy, kde přecházejí chodci a kde se odehrává vůbec celá doprava, nastane často nutnost i prudkého zabrzdění a tím trnutí

vozu. Takové, i silné, zabrzdění je i při normálním provozu elektrické pouliční dráhy zjevem, s nímž musí každý cestující počítati a proto musí se při jízdě tak zařídit a tak postavit, by i při silném trnutí vozu byla jeho bezpečnost zajištěna. V souzeném případě jest dokázáno, že silné trnutí vozu nastalo, ale nemělo nejmenší vliv na ostatní cestující, kteří neztratili rovnováhu a tím trnutím vozu nebyli ohroženi na své tělesné bezpečnosti. Nebylo-li prokázáno, že šlo o mimořádné zvláštní trnutí, následkem kterého by žalobce byl sklouzi a vypadl ze zadní plošiny vozu, nejde o úchylku od normálních provozních poměrů a tedy o příhodu v dopravě ve smyslu § 1 zák. čís. 27/69 ř. z. a § 1 zák. čís. 147/02 ř. z. a neposoudil odvolací soud sporný případ správně, když, uznáv, že jde o událost v dopravě, rozsudek prvního soudu změnil. (V témž smyslu rozhodnutí čís. 1652 sb. n. s.)

Čís. 11893.

Soudní smír, jenž stanoví čtrnáctidenní pariční lhůtu i pro jistinu i pro útraty, které soud měl teprve určit, nezmiňuje se však výslovně o tom, že pro jistinu i útraty platí jednotná lhůta od ujednání smíru, lze vyložit jen tak, že pariční lhůta ku placení útrat počíná teprve dnem, kdy byl povinný o jejich výši uvědoměn.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R I 557/32.)

Soudním smírem ze dne 12. prosince 1931 zavázala se žalovaná zaplatiti žalobkyni 326 Kč 95 h a náklady, jak budou soudem určeny, do čtrnácti dnů pod exekucí. Usnesením ze dne 12. ledna 1932 procesní soud tyto náklady určil na 974 Kč 95 h. Toto usnesení bylo žalované doručeno dne 29. ledna 1932. Žalobkyně dne 30. ledna 1932 navrhla povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků žalované k vydobytí této útratové pohledávky. Tento návrh došel k soudu dne 31. ledna 1932, načež soud první stolice usnesením ze dne 2. února 1932 exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvod y: Podle názoru rekursního soudu povolení exekuce odporuje ustanovení § 7 druhý odstavec ex. ř. Exekuce může býti povolena jen na základě exekučního titulu a jen, když zákonná lhůta ke splnění již uplynula. Lhůta ke splnění však ohledně usnesení, jímž byly určeny náklady, počíná teprve okamžikem, kdy výška dlužných nákladů jest povinné straně známa. Ohledně důvodu útratové pohledávky bezpochybně jest tu exekuční titul, smír před soudem. Mimo to může usnesení i v případě rekursu býti ihned provedeno (§ 524 c. ř. s.), avšak teprve po uplynutí lhůty ke splnění, která v každém případě teprve počíná dnem doručení nebo vnesení usnesení. Tato lhůta obdobně podle § 409 činí čtrnáct dní. Když však, jako v tomto případě, jest povinné straně smírem povolena lhůta kratší, než lhůta k podání opravného prostředku, může býti exekuce povolena teprve po uplynutí lhůty pro opravný prostředek (§ 7 druhý odstavec ex. ř.). Srov. Gl. U. n. F. 1939 a Neumannův komentář k § 409 c. ř. s. V projednávaném případě vyplývá tento názor již z toho, že při průtahu v určení nákladů přes smlouvenou lhůtu pro zaplacení by